

— Навсякъде ли дирихте? ъкахте ли го?

— Навсякъде. Не се обаждат от никъде. И в пещерата го няма. Сякаш е потънало в земята.

— А майка му?

— Тя е тук, господство ти. Но не може да се помръдне. Дадохме ѝ храна, ала все още е слаба.

— Приструвки! Това са гръцки съгледвачи! — извика Александър. — Вървете ги директно навсякъде! А вие — той се обърна към войводите — вървете при хората си и бъдете готови да ги поведете по определените места.. Колкото може по-бързо и тихо. Няколко съгледвача да се покажат по височините и да дебнат приближаването на врага. И запомнете: три пъти звук от рог ще бъде знакът за нападение. Веднага след това ще забиете с барабаните и ще засвирият с тръбите. А за виковете и рева, за блъскане щитовете с копия няма нужда и да ви казвам. Това знаете по-добре от мене. С изненада, с тревога и шум трябва да вселим страх във войските, за да не могат да забележат числото на силите ни. Вам ви е известно какво става в една битка — когато загуби вяра в себе си. А най-важното е да се нападне първо.

По-старите войводи отправиха поразени погледи към севастократора. Той много по глас, по вид, по суровост и бранна умелост им напомняше чича си Калояна.

Царят дигна десница.

Архимандрит Йоаким взе Евангелието в ръце и благослови три пъти ратниците, които сваляха шлем и коленичиха. След това, придружен от царя и войводите, отиде да благослови и пречисти войската, преди тя да се разпръстне по означените си места. Слънцето се издигаше на изток в рубен блясък, белите мъгли от долините се вдигаха и разнасяха като млечна пара. Високо в небето се възвисяваха чучулиги и в опиянение славословеха с чудна песен Твореца. Откъм селото се обаждат дълги, проточени обаждания на петли, изостанали по къщите, възвестяващи новия ден, който носеше толкова тревога и неизвестност на хората.